

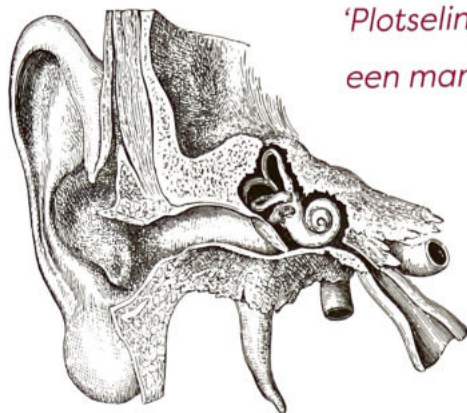
De invloed van vorige levens op het gehoor

HORENDE DOOF

Hoor je slecht? Last van je oren op een andere manier? Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer legt haar paranormale oor te luister bij een cliënt met gehoorproblemen. De manier waarop cliënten over hun klachten vertellen, is veelzeggend. Sander hoort na een geslaagde ooperatie de ene keer wel, de andere keer niet. Hoe komt dat? >

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

*'Plotseling heb ik een scherp paranormaal beeld:
een mannenhoofd, hardhandig ondergeduwd in
een gevulde wasbak'*

Sander (18) is een rustige, intelligente jongen. Opgegroeid in een harmonieus gezin. Vader, moeder, broer en zus zijn hoogsensitief. Net als hij. "Paranormale dingetjes zoals geesten vinden we allemaal gewoon. Toen ik klein was, zag ik mijn geleidegids al, hij stond vaak aan mijn bed. Een monnik die ik uit een vorig leven kende." Zijn moeder hoopt dat reïncarnatietherapie voor hem geschikt is. Hij zegt: "Omdat ik weleens droom over vorige levens, denkt zij dat mijn gehoorprobleem daarmee te maken heeft." "Hoe sta je daar zelf in?", vraag ik, "waar heb je precies last van?"

Buisjes

Sander kwakkelde al jaren met zijn gehoor. Op peuterleeftijd zijn meerdere keren buisjes in zijn oren geplaatst. Dat hielp niet veel. "Een half jaar geleden heb ik een nieuwe operatie aan mijn oren gehad. Volgens de KNO-arts is die operatie geslaagd en zou ik beter moeten horen. Toch gaat het met mijn gehoor op en af. Soms doen mijn oren het goed, soms niet. Het geluid dat van buiten komt, komt af en toe voor vijftig procent binnen." Sander wil weten wat er met zijn oren aan de hand is. "Waarom doen ze het niet altijd goed? Is het iets psychisch of hangt het echt samen met een vorig leven?" Op zijn oorprobleem na, vindt Sander dat hij een mooi leven heeft. "Zeker als ik dat vergelijk met een vriend van me, die depressief is. Als ik met hem praat over waarom ik mijn leven wél zinvol vind, knapt hij op." Hij biedt vrienden regelmatig een luisterend oor en zegt vrolijk: "Misschien kan ik beter sociaalpedagogisch hulpverlener worden in plaats van bij de supermarkt werken." Door met mij te praten, wil hij ontdekken of een vorig leven met zijn probleem te maken heeft.

Paranormaal luisteren

Ik spits mijn paranormale oren. Sensitieve Sander is gesteld op rust en stilte, hij wil 'zo weinig mogelijk herrie aan zijn hoofd'. Tijdens ons gesprek komt het element *water* opmerkelijk vaak voor. Hij heeft dorst, vraagt vier keer om een glas kraanwater. Vertelt dat hij als peuter in een sloot viel, niet kon zwemmen en bijna verdronk. Op school voel-

de hij zich het 'pis'paaltje; hij werd getreiterd door medescholieren. Hij praat over 'doorstroom' cursussen die hij volgt. Zijn moeder verbood hem als klein kind te zwemmen om oortontstekingen te voorkomen. Sander: "Ik baalde dat ik van haar niet naar het zwembad mocht, maar ik mocht zo weinig mogelijk met mijn hoofd in de buurt van water komen. Ik snap niet waarom ik de ene keer wel goed hoor en dat het de andere keer net is alsof mijn oren vol water zitten." Plotseling heb ik een scherp paranormaal beeld. Ik zie een mannenhoofd. Het wordt hardhandig ondergeduwd in een diepe, vierkanten stenen wasbak, gevuld met water. Dat hoofd hoort bij een ander lichaam, in een andere tijd. Een situatie in een vorig leven. Een jongeman met kort opgeschoren haar wordt hardhandig in bedwang gehouden. Armen op de rug gebonden. Murw geslagen. In mijn hoofd 'hoor' ik het Engelse woord *waterboarding*, dat staat voor een martelmethode waarbij gevangenen verhoord worden en telkens met hun hoofd onder water worden gehouden. Dreigen met verdrinking, totdat ze gaan praten. Sander kijkt niet eens vreemd op als ik hem vertel over mijn helderziende waarneming. Hij reageert met: "Ik droomde een keer over oorlog, dat ze me in een ander leven door m'n hoofd schoten. In mijn oor." Meteen gevolgd door een geïrriteerd: "Je moet niet zo veel aan me vragen, daar word ik heel onrustig van. *Je wil van alles uit me halen, dan hoor ik niet goed meer wat je zegt.* Mijn zus kan ook zo aan mijn hoofd zeuren, maar dan doe ik alsof ik haar niet hoor." Ik lach. "Ja, dat kan nu niet. Je wilde toch met mij juist een gesprek aangaan?"

Een tekening zonder oren

In welke traumatische omstandigheden probeerde iemand ooit informatie uit 'hem' te halen? Hoe maak ik een oude geloofsovertuiging uit een ander leven (*ik hoor niet goed wat je zegt, zodra je informatie van me wil hebben*) bespreekbaar, zonder dat het opnieuw op een verhoor met een marteling lijkt? Rechtstreekse vragen die ik op Sander loslaat, associeert hij onbewust met mensen die op een nare manier informatie van hem verlangen. Automatisch weigeren zijn oren op zo'n vergelijkbaar moment registratie van geluid. Mogelijk biedt tekenen uitkomst. "Wil je een tekening voor me maken, zodat we samen kunnen uitzoeken welke ervaring verantwoordelijk is voor jouw gehoorprobleem?" Sander knikt instemmend. Op een vel papier tekent hij, op mijn aanwijzing, met kleurstiften nauwgezet zijn hoofd. Ogen, wimpers, wenkbrauwen, neus, mond, sproeten, gezichtsbehandling, kapsel. "Klaar!" "Mij valt op, dat je je oren bent vergeten." "O, ja, sorry. Als ik aan mijn oren denk, doen ze vaak pijn." "Nu ook?" "Een

beetje... wacht, ik teken er bloed bij. Laatst stroomde er ineens bloed uit mijn oren." "Dat is opmerkelijk. Wat was je aan het doen, toen dat gebeurde?" "Ik keek naar een film over Amerikaanse soldaten." Sander richt zijn ogen strak op het vel papier. Hij lijkt me niet goed te horen. Zijn gedachten zijn ver weg. Toch vraag ik door. "Kun je je eigen gevoeligheid gebruiken om te tekenen in welk vorig leven je oren het zwaar te verduren hebben gehad?" "Wat zei je? Ik hoorde je even niet."

Sluipschutter

Pratend, luisterend en tekenend komen we uit bij zielsherinneringen met oren in de hoofdrol. Tropisch groen. Jungle. Een Amerikaanse soldaat ligt plat op zijn buik op de grond. Sander zegt: "Omdat het daar zo *fucking* heet was, had ik mijn helm afgezet. Dat had ik beter niet kunnen doen." De soldaat, gekleed in camouflagepak, heeft een geweer in de aanslag. Alert, klaar om te schieten. Spitst zijn oren. "Ik luister naar wat net buiten mijn gezichtsveld ligt." Een moeilijke opgave, want overal klinken onbekende geluiden om hem heen. Krijgsende apen, zoemende insecten, kleurrijke gekke vogels die schrille kreten laten horen. De soldaat focust op menselijke geluiden. "Komt er iemand aan?" Zijn lichaam drukt hij plat tegen de grond om niet gezien te worden. Kameraden van de soldaat bevinden zich een honderdtal meters achter hem. "Ik zit in de voorhoede. *Als alles stil blijft en ik niets hoor, is het veilig.*" Opeens klinkt een luide explosie! De soldaat wordt getroffen in zijn hoofd door de kogel van een vijandige scherpschutter. Zijn lichaam blijft levenloos liggen tussen

*'Opeens klinkt een luide explosie...
De soldaat wordt getroffen in
zijn hoofd door de kogel van een
vijandige scherpschutter'*

het junglegroen. Dit voorbije leven, dat waarschijnlijk plaatsvond eind jaren zestig van de vorige eeuw, hoort bij enkele dromen die Sander heeft gehad over oorlog en iemand die hem 'door het hoofd schoot'. Net zoals de huidige spontane reactie van zijn oren (bloed en pijn) toen hij naar een Amerikaanse oorlogsfilm keek. Zijn oren bevinden zich nu in een veilige, vredige situatie in Nederland. Hij kan en mag alle geluiden opvangen zonder dat er iets vreselijks gebeurt. Sander: "Dus ik moet mijn oren gewoon uitleggen dat ik aan geluid opvangen niet doodga?" Inderdaad. Zo simpel kan het zijn.

Operatie

Met nieuwe tekeningen komen we verder. Een andere zielsherinnering, waar oren en water thuishoren. Voorzichtig tasten we samen af wat zijn toenmalige oren meemaakten. Een jongeman is gevangengenomen. Hij is bang en is opgesloten in een donker, klein hok. Hoofd en oren doen pijn, zijn lichaam is bont en blauw van rake klappen die hij kreeg. Het verschil tussen dag en nacht ontgaat hem. "Ik ben bang dat ze me weer komen halen en tegen me gaan schreeuwen. Ze ondervragen me iedere keer, maar ik weet niet waar ze het over hebben. Ze willen informatie van me. Ik zit bij de geallieerden. Het is aan het eind van de Tweede Wereldoorlog. Duitsers ondervragen me." Voor de zoveelste keer wordt de jongeman aan een verhoor onderworpen, terwijl hij geboeid is aan handen en voeten. Drie mannen slepen hem naar een stenen wasbak. Dompelen telkens zijn hoofd onder water, tot hij bijna stikt. Door deze marteling hopen ze dat hij gaat praten. Ze willen belangrijke informatie. "Ze willen weten waar onze troepen zitten." De ene keer hoort hij schreeuwen, in een taal die hij niet verstaat, de andere keer – met zijn hoofd en oren onder water – hoort hij slechts een dof gebrom. Omdat hij geen adequate antwoorden geeft, krijgt hij meerdere klappen tegen zijn hoofd. Zijn oren bloedend. Hij vangt maar af en toe geluid op. "Ze willen weten aan welke *operatie* ik meedoe, waar de rest van de troepen zijn." Sander: "Ik was een jonge soldaat, deed mee met de invasie in Normandië. Duitsers wilden strategische zaken uit te me krijgen. Alles wat ze konden gebruiken. Ik heb het niet overleefd." Zolang de jonge soldaat zijn pijnlijke oren voelde en deels geluid opving, was hij nog in leven. Die gedachte hield Sander op zielniveau vast. Zijn geslaagde oorooperatie triggerde een heel andere 'operatie'.

20 jaar verder

Sander had twee gesprekken met mij over zijn gehoorproblematiek. Daarna zag of hoorde ik niets meer van hem. Wel had ik de indruk, dat hij heel goed begreep hoe gedachten uit voorbije levens hedendaagse storing kunnen veroorzaken in het opvangen van geluid. Hij vond het oké als ik hierover een keer een verhaal zou schrijven. Bij deze. Zijn moeder was destijds een vriendin van me. Over haar zoon spraken we nooit, bovendien zijn gesprekken tussen cliënt en therapeut vertrouwelijk. We zijn nu ruim twintig jaar verder. Sander is een volwassen man van veertig jaar oud, zijn moeder spreek ik eens in de zoveel tijd. Laatst zei ze tijdens een telefoongesprek: "Weet je nog, dat mijn zoon jaren geleden bij jou is geweest, omdat hij toen zo'n last van zijn oren had?" "Ja, daarover zou ik nog altijd eens een artikel schrijven. Dat is er nooit van gekomen. Is zijn gehoor verbeterd?" "Het werd niet beter, maar zeker ook niet slechter. Na dat gesprek met jou is hij voor zijn oren nooit meer bij een dokter geweest." Ik beschouw dat antwoord maar als positief. •